

ANTONIO
HILL

ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ! Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΣΑΛΓΑΔΟ ΕΙΝΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ...»

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

ΕΝΟΣΙΣ
ΠΛΑΤΑΝΗ

ANTONIO HILL

Ιδανικοί αυτόχειρες

Μετάφραση από τα ισπανικά

ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 318

Antonio Hill, *Ιδανικοί Αυτόχειρες*

Τίτλος πρωτοτύπου, *Los Buenos Suicidas*

Μετάφραση: Μαρία Παλαιολόγου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Ευαγγελία Σίντου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© Antonio Hill, 2012

Copyright© Random House Mondadori S.A., 2012

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις Debolsillo, Βαρκελώνη, 2012

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2014

Κ.Ε.Τ. 8806 Κ.Ε.Π. 992/14

ISBN 978-960-16-5513-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για τον Ζαν, τον νεότερο της οικογένειας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια κανονική οικογένεια

Λόλα Μαρτίνεθ Ρουέδα / Η φωνή των άλλων

Πέμπτη, 9 Σεπτεμβρίου 2010

«Ήταν πολύ ωραίο ζευγάρι» λένε οι γείτονες. «Εκείνον δεν τον βλέπαμε πολύ, αλλά συμπεριφερόταν πάντοτε πολιτισμένα. Σε χαιρετούσε ευγενικά. Εκείνη ίσως και να κρατούσε λίγο περισσότερο τις αποστάσεις... Πρόσεχε όμως την κόρη τους πάρα πολύ, αυτό να λέγεται». «Είχαν ένα υπέροχο κοριτσάκι» σχολιάζει η ιδιοκτήτρια μιας καφετέριας κοντά στο σπίτι τους, στη συνοικία του Κλοτ, στη Βαρκελώνη, όπου λίγες μέρες πριν, γύρω στις δέκα, ο Γκασπάρ Ρόδενας, η σύζυγός του Σουζάνα και η κόρη τους η Άλμπα, δεκατεσσάρων μηνών, έφαγαν το πρωινό τους. «Έρχονταν πολλά Σαββατοκύριακα» προσθέτει. Και δίχως να τη ρωτήσω, μου αφηγείται τι ζητούσαν συνήθως, καφέ σκέτο κι εκείνη με γάλα, και πόσο χαριτωμένη ήταν η μικρή. Μικροπράγματα βεβαίως. Ασήμαντες λεπτομέρειες και τετριμμένα σχόλια που τώρα, στη σκιά των γεγονότων, καταφέρνουν να μας ταράζουν.

Γιατί τα ξημερώματα της 5ης Σεπτεμβρίου, όσο η γυναίκα του κοιμόταν, εκείνος ο «ντροπαλός, αλλά ευγενικός» πατέρας, σηκώθηκε από το συζυγικό κρεβάτι, μπήκε στο δωμάτιο της μοναχοκόρης του, έβαλε ένα μαξιλάρι πάνω

στο πρόσωπό της και πίεσε με όλη του τη δύναμη. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν ξύπνησε η μητέρα, παρακινήμενη ίσως από κείνη την έκτη αίσθηση που ταράζει τον ύπνο της μάνας από καταβολής κόσμου. Σε κάθε περίπτωση, ο Γκασπάρ Ρόδενας, ο «τόσο πολιτισμένος» σύζυγος, σύμφωνα με γείτονες και συναδέλφους, δε σκεφτόταν να την αφήσει ζωντανή. Η Σουζάνα πέθανε λίγο μετά, από μία και μοναδική σφαίρα στην καρδιά. Κατόπιν, όπως προστάζουν οι κανόνες του φαλλοκράτη δολοφόνου, ο Γκασπάρ, έδωσε ο ίδιος στον εαυτό του τη χαριστική βολή.

Τα ονόματα της Σουζάνα και της κόρης της μάκρυναν τη λίστα των γυναικών που πέφτουν θύματα εκείνων που θεωρητικά θα έπρεπε να τις αγαπούν, να τις σέβονται και επιπλέον, αν αναλογιστούμε το κοριτσάκι, να τις προστατεύουν. Σαράντα τέσσερις γυναίκες πέθαναν στη διάρκεια του 2010 στα χέρια συζύγων και εραστών. Τώρα πια είναι σαράντα πέντε, με τη μακάβρια προσθήκη μιας κόρης. Ίσως αυτό το περιστατικό να μην τρομάζει με τον τρόπο που έχουμε συνηθίσει να τρομάζουμε: ένας χωρισμός σε εξέλιξη, μια καταγγελία για κακομεταχείριση. Ο Γκασπάρ Ρόδενας δεν ήταν, ιδού η ειρωνεία της ζωής, ένας βίαιος άντρας.

Οι αρχές μπορούν να καυχηθούν, για μια φορά, πως τίποτα δεν έδειχνε πως η Σουζάνα και η Άλμπα διέτρεχαν κίνδυνο. Κι έχουν δίκιο. Αυτό όμως κάνει τους θανάτους τους ακόμη, αν μπορεί να ειπωθεί κάτι τέτοιο, πιο φρικτούς. Επειδή πολλές γυναίκες πλέον έχουμε ενημερωθεί πως υπάρχουν μηχανισμοί, όσο λίγοι και ανεπαρκείς κι αν είναι, που μπορούν να μας προστατέψουν απ' αυτά τα βίαια αρσενικά, που νομίζουν πως έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν για τη ζωή και τον θάνατό μας. Απ' αυτούς τους τύπους που μας ουρλιάζουν, μας περιφρονούν και μας χτυπά-

νε. Αυτό που δε γνωρίζουμε είναι πώς να προστατευθούμε από την πικρία που συσσωρεύεται σιωπηλά, απ' αυτό το βουβό μίσος, που ξεσπάει ξαφνικά μέσα σε μια νύχτα και σαρώνει τα πάντα.

Υπάρχει μια φωτογραφία των τριών τους, τραβηγμένη λίγες βδομάδες πριν, σε μια παραλία στη Μενόρκα. Φαίνεται η Άλμπα, καθισμένη στην ακροθαλασσιά, με ένα κόκκινο φτυαράκι στο χέρι. Φοράει λευκό καπελάκι που την προστατεύει από τον ήλιο του Αυγούστου. Πίσω της, γονατιστή, βρίσκεται η Σουζάνα. Χαμογελάει ευτυχισμένη στον φακό. Και δίπλα της, με το χέρι περασμένο στους ώμους της, ο σύζυγός της. Βλέποντάς τον εκεί, χαλαρό, με τα μάτια μισόκλειστα εξαιτίας του ήλιου, κανείς δε θα μπορούσε να φανταστεί πως έναν μόλις μήνα μετά, αυτός ο άντρας θα χρησιμοποιούσε εκείνα τα ίδια χέρια που χαϊδεύουν τη Σουζάνα για να σκοτώσει και τις δυο τους.

Γιατί αυτός ο τριανταεπτάρης, με τη σταθερή και καλοπληρωμένη δουλειά σε γνωστή εταιρεία καλλυντικών, χωρίς άλλα οικονομικά βάρη από τα συνήθη και χωρίς κανενός είδους προηγούμενο, διέπραξε εγκλήματα που αηδιάζουν κάθε συνείδηση, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλα; Πότε του ήρθε η ιδέα να τερματίσει τη ζωή της γυναίκας του και της κόρης του; Σε ποια στιγμή τον κατέλαβε η τρέλα και στρέβλωσε τόσο την πραγματικότητα της καθημερινότητάς του, ώστε τον έπεισε πως ο θάνατος ήταν η μόνη δυνατή διέξοδος;

Η απόκριση των συγγενικών του προσώπων, φίλων και συναδέλφων, εξακολουθεί να είναι η ίδια, αν και πλέον κανείς τους δεν μπορεί να πιστέψει αυτό που εξακολουθούν όλοι να επαναλαμβάνουν: Ο Γκασπάρ, η Σουζάνα και η Άλμπα ήταν μια κανονική οικογένεια.

ЕКТОР

ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ σε μικρό χρονικό διάστημα, ο αστυνόμος Έκτορ Σαλγάδο γυρίζει το κεφάλι του απότομα, πεπεισμένος πως κάποιος τον παρατηρεί, αλλά βλέπει μονάχα πρόσωπα ανώνυμα και αδιάφορα, ανθρώπους που βαδίζουν όπως κι εκείνος σε μια κορεσμένη Γκραν Βία και σταματούν πού και πού μπροστά στους παραδοσιακούς πάγκους με τα παιχνίδια και τα δώρα, πάνω στο πεζοδρόμιο. Είναι παραμονή Θεοφανίων,* παρότι δε μοιάζει, αν κρίνει κανείς από την ευχάριστη θερμοκρασία, για την οποία ορισμένοι περαστικοί ντυμένοι με παλτό, αδιαφορούν. Μερικοί φορούν ακόμη και γάντια και κασκόλ, ακριβώς όπως ταιριάζει στην εποχή, ικανοποιημένοι που συμμετέχουν σε μια απομίμηση χειμώνα, από τον οποίο λείπει το βασικό συστατικό: το κρύο.

Η παρέλαση έχει τελειώσει εδώ και ώρα και η κυκλοφορία των οχημάτων γεμίζει τον δρόμο, κάτω από τις γιρλάντες με τα λαμπιόνια. Άνθρωποι, αυτοκίνητα, μυρωδιές λουκουμάδων και ζεστού λαδιού, όλα πασπαλισμένα με τα υποθε-

* Dia de Reyes: Ημέρα των Μάγων με τα δώρα, η 6η Ιανουαρίου, κατά τη διάρκεια της οποίας, αλλά και της προηγούμενης, λαβαίνει χώρα ένα είδος καρναβαλικής παρέλασης. (Σ.τ.Μ.)

τικώς χαρούμενα κάλαντα, οι στίχοι των οποίων φλερτάρουν με το υπερρεαλιστικό, που εκτοξεύουν τα μεγάφωνα πάνω στους περαστικούς, χωρίς την παραμικρή αιδώς. Καταπώς φαίνεται, κανείς δεν έκανε τον κόπο να συνθέσει καινούρια τραγούδια, κι έτσι για ακόμη μία χρονιά τα ψάρια θα εξακολουθήσουν να πίνουν νερό από τον ίδιο βρομοπόταμο.* Μάλλον αυτό είναι που καταστρέφει τα Χριστούγεννα, σκέφτεται ο Έκτορ: ότι σε γενικές γραμμές είναι πάντα ίδια, ενώ εμείς αλλάζουμε και γερνάμε. Του φαίνεται εγκληματική αμέλεια να επαναλαμβάνεται η ίδια χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα από τη μια χρονιά στην άλλη, ανεξαιρέτως, καθιστώντας έτσι προφανέστερη τη δική μας παρακμή. Και για πολλοστή φορά τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες, εύχεται να το είχε σκάσει απ' όλον αυτόν τον τζερτζελέ, για κάποια βουδιστική ή ριζοσπαστικά άθεη χώρα. «Του χρόνου» επαναλαμβάνει από μέσα του κατόπιν, σαν να ήταν κάποιο «μάντρα». Κι ας πάει στον διάολο τι θα πει ο γιος του.

Προχωράει τόσο απορροφημένος στα δικά του, ώστε δεν αντιλαμβάνεται πως η ουρά των πεζών, που προχωρά σχεδόν με την ίδια βραδύτητα όπως τα οχήματα, έχει σταματήσει. Ο Έκτορ βρίσκεται μπροστά σ' έναν πάγκο που πουλάει πλαστικά στρατιωτάκια σε σακουλάκι: ινδιάνοι κι αγελαδάρηδες ή σύμμαχοι με ρούχα παραλλαγής, έτοιμοι ν' ανοίξουν πυρ από κάποιο ανάχωμα. Είχε χρόνια να δει κάτι τέτοιο και θυμάται πως είχε αγοράσει κάτι παρόμοιο κάποτε στον Γκιγιέρμο, όταν ήταν μικρό παιδί. Οπωσδήποτε, ο πωλητής, ένας γέρος με αρθριτικά χέρια, είχε καταφέρει να αναπαράσθησει λεπτομερώς μια εξαιρετική πολεμική

* Ένας στίχος από τα πιο διαδεδομένα ισπανικά κάλαντα είναι: «δες πώς πίνουν νερό τα ψάρια από το ποτάμι» (mira cómo beben los peces en el río). (Σ.τ.Μ.)

σκηνή, ισάξια ταινίας της δεκαετίας του πενήντα. Δεν είναι το μοναδικό προς πώληση: κι άλλα στρατιωτάκια, τα κλασικά μολυβένια, μεγαλύτερα, με λαμπερές κόκκινες στολές, παρελάνουν στη μια μεριά καθώς και ένα ετεροχρονισμένο τάγμα Ρωμαίων μονομάχων στην άλλη.

Ο γέρος τού κάνει νόημα, τον προτρέπει να αγγίξει το εμπόρευμα και ο Έκτορ υπακούει, περισσότερο από ευγένεια παρά από πραγματικό ενδιαφέρον. Ο στρατιώτης είναι πιο μαλακός απ' όσο νόμιζε και η επαφή με το σχεδόν ανθρωπινό δέρμα του τον απωθεί. Ξαφνικά αντιλαμβάνεται πως έχει σταματήσει η μουσική. Οι πεζοί σταματημένοι επίσης. Τα αυτοκίνητα έχουν σβήσει τα φώτα τους και τα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια, που τρεμοπαίζουν αδύναμα, αποτελούν τον μοναδικό φωτισμό του δρόμου. Ο Έκτορ ανοιγοκλείνει τα μάτια του. Τριγύρω ο κόσμος αρχίζει να ξεθωριάζει, τα κορμιά εξαφανίζονται έτσι, χωρίς ν' αφήνουν κανένα ίχνος. Μονάχα ο πωλητής βρίσκεται στο πόστο του. Ρυτιδιασμένος και χαμογελαστός, βγάζει κάτω από τον πάγκο του μια από κείνες τις γυάλινες μπάλες με το χιόνι που πέφτει.

«Για τη γυναίκα σου» του λέει. Ο Έκτορ ετοιμάζεται να του απαντήσει πως όχι, πως η Ρουθ απεχθάνεται αυτές τις μπάλες, πως την τρομάζουν από τότε που ήταν παιδί, όπως και οι κλόουν. Τότε, οι νιφάδες που χορεύουν στο εσωτερικό της, πέφτουν στη βάση της και βλέπει τον εαυτό του, κλεισμένο μέσα στη γυάλα, όρθιο μπροστά σ' έναν πάγκο που πουλάει πλαστικά στρατιωτάκια.

* * *

— Μπαμπά, μπαμπά...

Διάολε.

Η οθόνη της τηλεόρασης σκεπασμένη με γκριζα ομίχλη.

Η φωνή του γιου του. Ο πόνος στον αυχένα, επειδή αποκοιμήθηκε στη χειρότερη δυνατή στάση. Το όνειρό του φανερώθηκε ολοζώντανο, παραμονή Θεοφανείων.

— Φώναζες.

Σκατά. Όταν το ίδιο σου το παιδί σε ξυπνάει από έναν εφιάλτη, έχει έρθει η στιγμή να παραιτηθείς από πατέρα, σκέφτηκε ο Έκτορ, καθώς ανακαθόταν στον καναπέ, πονεμένος και κακοδιάθετος.

— Αποκοιμήθηκα. Κι εσύ; Τι κάνεις ξύπνιος τέτοια ώρα; αντεπιτέθηκε, σ' έναν ακατανόητο κομπασμό ανάκτησης της πατρικής αξιοπρέπειας, ενόσω έτριβε το αριστερό τμήμα του αυχένα του.

Ο Γκιγιέρμο ανασήκωσε του ώμους χωρίς να πει τίποτα. Όπως θα είχε κάνει και η Ρουθ. Όπως είχε κάνει η Ρουθ τόσες φορές. Με μια μηχανική κίνηση, ο Έκτορ έφαξε για ένα τσιγάρο και το άναψε. Οι γόπες ξεχείλιζαν στο σταχτοδοχείο.

— Μην ανησυχείς, δε θα ξανακοιμηθώ εδώ. Πήγαινε στο κρεβάτι σου. Και θυμήσου ότι αύριο φεύγουμε πρωί πρωί.

Ο γιος του συγκατένευσε. Καθώς τον έβλεπε να περπατάει ξυπόλυτος προς το δωμάτιό του, σκέφτηκε πόσο δύσκολο ήταν να είναι πατέρας χωρίς τη Ρουθ. Ο Γκιγιέρμο δεν είχε μπει ακόμη στα δεκαπέντε, αλλά μερικές φορές, όταν τον κοιτούσες στο πρόσωπο, τον έκανες πολύ μεγαλύτερο. Ύπήρχε στα χαρακτηριστικά του μια πρώιμη σοβαρότητα που πλήγωνε τον Έκτορ πολύ περισσότερο απ' όσο ήθελε να παραδεχτεί. Τράβηξε μια δυνατή τζούρα από το τσιγάρο του και, χωρίς να ξέρει γιατί, πάτησε το κουμπί του τηλεκοντρόλ. Ούτε καν θυμόταν τι είχε βάλει να δει απόψε. Με τις πρώτες εικόνες, εκείνη η ασπρόμαυρη σκηνή με τον Μπελμοντό και τη Σίμπεργ. Αναγνώρισε και θυμήθηκε. Με

κομμένη την ανάσα, η αγαπημένη ταινία της Ρουθ. Δεν είχε όρεξη να την ξανααδειί.

Περίπου δέκα ώρες πριν, ο Έκτορ κοιτούσε τους λευκούς τοίχους του ιατρείου του ψυχολόγου, χώρο που γνώριζε καλά, νιώθοντας όμως κάπως άβολα. Όπως το συνήθιζε, το παλικάρι άρχιζε τη συνεδρία με το πάσο του και ο Έκτορ δεν είχε καταλήξει ακόμη αν εκείνα τα λεπτά της σιωπής εξυπηρετούσαν για να ζυγίσει ο άλλος τη διάθεσή του ή αν ο τύπος απλώς αργούσε να πάρει μπρος. Όπως και να είχε, εκείνο το πρωί, έξι μήνες μετά την πρώτη του επίσκεψη, ο αστυνόμος Σαλαγάδο δεν είχε καμιά όρεξη να περιμένει. Ξερόβηξε, σταύρωσε και ξεσταύρωσε τα πόδια του, ώσπου τελικά, έσκυψε μπροστά και είπε:

— Θα σας πείραζε να ξεκινούσαμε;

— Ασφαλώς. Και σήκωσε το βλέμμα από τα χαρτιά του, χωρίς όμως να προσθέσει τίποτα περισσότερο.

Παρέμενε σιωπηλός, ανακρίνοντας τον αστυνόμο με το βλέμμα. Στο πρόσωπό του πλανιόταν ένας αέρας αφηρημάδας που, σε συνδυασμό με τα νεανικά του χαρακτηριστικά, σ' έκανε να σκεφτείς τα παιδιά-θαύματα, εκείνα που λύνουν πολύπλοκες εξισώσεις στα επτά τους, την ίδια στιγμή που είναι ανίκανα να δώσουν μια κλωτσιά σε μια μπάλα ποδοσφαίρου χωρίς να πέσουν κάτω. Λάθος εντύπωση, ο Έκτορ το ήξερε καλά. Το παλικάρι δεν κλωτσούσε πολύ την μπάλα, είναι αλήθεια. Αλλά όταν σουτάριζε, έβρισκε γκολπόστ. Πράγματι, η θεραπεία, που του είχε επιβληθεί από την υπηρεσία αρχικά, είχε μεταβληθεί σε ρουτίνα, πρώτα εβδομαδιαία και κατόπιν δεκαπενθήμερη, που ο Έκτορ είχε ακολουθήσει οικειοθελώς. Εκείνο το πρωί λοιπόν, ανάσανε βαθιά, ακριβώς όπως είχε μάθει, πριν απαντήσει:

— Με συγχωρείτε. Δεν ξεκίνησε και τόσο καλά η μέρα.

Έγειρε πίσω και κάρφωσε το βλέμμα του σε μια γωνιά του δωματίου. Και δεν πιστεύω ότι θα τελειώσει καλύτερα.

— Προβλήματα στο σπίτι;

— Δεν έχετε παιδιά στην εφηβεία, έτσι δεν είναι; Ήταν μια παράλογη ερώτηση, αφού ο συνομιλητής του θα έπρεπε να έχει γίνει πατέρας στα δεκαπέντε του για να έχει τώρα γιο στην ηλικία του Γκιγιέρμο. Έμεινε σιωπηλός μια στιγμή για να σκεφτεί και με κουρασμένη φωνή, συνέχισε: δεν είναι όμως αυτό. Ο Γκιγιέρμο είναι καλό παιδί. Νομίζω πως το πρόβλημα είναι πως ποτέ δε δημιούργησε προβλήματα.

Και ήταν αλήθεια. Παρότι κάθε πατέρας θα ήταν ίσως ικανοποιημένος μ' αυτή τη φαινομενική υπακοή, ο Έκτορ ανησυχούσε για κείνο που δε γνώριζε: αυτό που είχε ο γιος του στο κεφάλι του αποτελούσε μυστήριο. Δεν παραπονιόταν ποτέ, οι βαθμοί του ήταν κανονικοί, ποτέ άριστοι αλλά ούτε και κακοί και η σοβαρότητά του αποτελούσε παράδειγμα για τα πιο τρελά και ανεύθυνα παιδιά. Ο Έκτορ όμως, παρατηρούσε, ή καλύτερα διαισθανόταν, πως υπήρχε κάτι θλιμμένο πίσω από τόση κανονικότητα. Ο Γκιγιέρμο ήταν πάντα ένα ήρεμο παιδί και τώρα, στην εφηβεία, είχε μεταβληθεί σ' ένα παλικάρι εσωστρεφές του οποίου η ζωή, όταν δε βρισκόταν στο σχολείο, λάβαινε χώρα βασικά μέσα στους τέσσερις τοίχους του δωματίου του. Μιλούσε λίγο. Δεν είχε πολλούς φίλους. Τελικά, σκέφτηκε ο Έκτορ, δεν είμαστε και τόσο διαφορετικοί αυτός κι εγώ.

— Κι εσείς, αστυνόμε, πώς είστε; Εξακολουθείτε να έχετε αϋπνία;

Ο Έκτορ δίστασε κάπως πριν να το παραδεχτεί. Ήταν ένα ζήτημα πάνω στο οποίο δεν είχαν συμφωνήσει. Ύστερα από αρκετούς μήνες αϋπνίας, ο ψυχολόγος τού είχε συστήσει κάποια ελαφριά υπνωτικά, που εκείνος αρνιόταν να πά-

ρει. Εν μέρει επειδή δεν ήθελε να εθιστεί και εν μέρει επειδή τα ξημερώματα το μυαλό του λειτουργούσε με μέγιστη απόδοση και δεν ήθελε να χάσει τις πιο παραγωγικές του ώρες. Εν μέρει, τέλος, επειδή ο ύπνος τον βύθιζε σε επισφαλή πεδία, που δεν ήταν πάντα ευχάριστα.

Ο νεαρός υπέθεσε την αιτία της σιωπής του.

— Εξαντλείστε ανώφελα, Έκτορ. Και χωρίς να το θέλετε, εξαντλείτε και τους ανθρώπους του περιβάλλοντός σας.

Ο αστυνόμος σήκωσε το κεφάλι του. Ελάχιστες φορές τού είχε απευθύνει τον λόγο με τέτοια αμεσότητα. Ο νεαρός τον κοίταζε στα μάτια ανέκφραστα.

— Ξέρετε πως έχω δίκιο. Όταν ήρθατε σε μένα είχαμε να κάνουμε μ' ένα τελείως διαφορετικό ζήτημα. Ένα ζήτημα που αφήσαμε κατά μέρος ύστερα απ' αυτό που συνέβη στη σύζυγό σας. Μιλούσε με σοβαρότητα, αποφασιστικά. Αντιλαμβάνομαι πως η κατάσταση είναι δύσκολη, αλλά η εμμονή δε θα σας οδηγήσει πουθενά.

— Νομίζετε πως έχω εμμονή;

— Δεν έχετε;

Ο Έκτορ μόρφασε ένα πικρό χαμόγελο.

— Και τι προτείνετε; Να λησμονήσω τη Ρουθ; Να αποδεχτώ ότι δε θα μάθουμε ποτέ την αλήθεια;

— Δεν είναι απαραίτητο να το αποδεχτείτε, μονάχα να συμβιώσετε μ' αυτό, χωρίς να επαναστατείτε εναντίον όλου του κόσμου κάθε μέρα. Ακούστε με και τώρα ρωτώ τον αστυνόμο που είστε: πόσες υποθέσεις μένουν ανοιχτές για καιρό; Πόσες διαλευκούνται μετά από χρόνια;

— Δεν καταλαβαίνετε, απάντησε ο Έκτορ και είπε λίγες στιγμές αργότερα: κάποιες φορές... κάποιες, καταφέρνω να ξεχάσω τα πάντα για λίγες ώρες, όσο δουλεύω, όταν πηγαίνω για τρέξιμο. Αλλά μετά επιστρέφει. Ξαφνικά. Σαν φάντασμα.

Προσδοκά. Δεν είναι δυσάρεστη αίσθηση. Δεν κατηγορεί, δεν απορεί. Απλώς βρίσκεται εκεί. Και δεν αποχωρεί εύκολα.

— Τι είναι αυτό που βρίσκεται εκεί; Η ερώτηση τέθηκε στον ίδιο ουδέτερο τόνο που χαρακτήριζε όλες τις παρατηρήσεις του νεαρού θεραπευτή, αν και ο Έκτορ διαπίστωσε ή ίσως φροβήθηκε πως συνέλαβε, μια ιδιαίτερη απόχρωση.

— Ηρεμήστε, του είπε χαμογελώντας, δε βλέπω δα και πεθαμένους. Είναι μονάχα η αίσθηση πως... Έκανε μια παύση για να βρει τις λέξεις. Όταν έχεις ζήσει πολύ καιρό με κάποιον, υπάρχουν φορές που απλώς ξέρεις πως βρίσκεται στο σπίτι. Ξυπνάς από τον μεσημεριανό ύπνο και νιώθεις πως ο άλλος είναι εκεί, χωρίς να χρειάζεται να τον δεις. Με καταλαβαίνετε; Αυτό δε μου συνέβαινε. Θέλω να πω, δε μου συνέβη ποτέ όσον καιρό ήμουν χωρισμένος με τη Ρουθ. Μονάχα μετά την... εξαφάνισή της.

Έπεσε σιωπή. Κανείς απ' τους δυο δεν είπε τίποτα για ώρα. Ο ψυχολόγος μουτζούρωσε κάτι σ' εκείνο το τετράδιο με το οποίο ο Έκτορ δεν είχε οπτική επαφή. Μερικές φορές, σκεφτόταν πως εκείνες οι σημειώσεις ήταν μέρος της θεατρικής τελετουργίας στο γραφείο ενός γιατρού: σύμβολα που εξυπηρετούσαν μονάχα για να νιώσει ο συνομιλητής, εκείνος δηλαδή, πως τον άκουγαν. Ετοιμαζόταν να μιλήσει γι' αυτή του τη θεωρία όταν ο άλλος πήρε τον λόγο. Μίλησε αργά, με προσήνεια, σχεδόν προσεκτικά.

— Αντιλαμβάνεστε ένα πράγμα, αστυνόμει; ρώτησε. Είναι η πρώτη φορά που παραδέχεστε, παρότι έμμεσα, πως η Ρουθ θα μπορούσε να είναι νεκρή.

— Μην ξεχνάτε πως εμείς οι Αργεντινοί ξέρουμε πολύ καλά τι θα πει «εξαφανίστηκε», απάντησε ο Έκτορ. Ξερόβηξε. Ακόμη κι έτσι, δεν έχουμε καμία απτή ένδειξη πως η Ρουθ είναι νεκρή. Αλλά...

— Εσείς όμως αυτό πιστεύετε, έτσι δεν είναι;

Ο Έκτορ κοίταξε τριγύρω, σαν να φοβόταν πως κάποιος θα μπορούσε να τον ακούσει. Ύστερα είπε:

— Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε ιδέα τι συνέβη στη Ρουθ. Αυτό είναι που πονάει πιο πολύ. Μιλούσε χαμηλόφωνα, στον εαυτό του περισσότερο. Δεν μπορείς ούτε να την κλάψεις, γιατί νιώθεις προδότης, επειδή παραιτήθηκες νωρίς. Αναστέναξε. Συγγνώμη, τα Χριστούγεννα δε μου ταιριάζουν. Νόμιζα πως θα είχα χρόνο για να σημειώσω πρόοδο σ' αυτό, αλλά... Αναγκάστηκα να παραιτηθώ. Δε βρήκα τίποτα. Λες και κάποιος την έσβησε με γόμα χωρίς ν' αφήσει ίχνη, ρε γαμώτο!

— Νόμιζα πως η υπόθεση είχε φύγει από τα χέρια σας.

Ο Έκτορ χαμογέλασε.

— Είναι στο μυαλό μου.

— Κάντε μου μια χάρη – αυτό ήταν πάντα το πρελουόδιο του φινάλε. Από σήμερα ως την επόμενη συνεδρία, προσπαθήστε να επικεντρωθείτε, τουλάχιστον για λίγο κάθε μέρα, σ' αυτά που έχετε. Καλά ή κακά, αλλά σ' αυτά που συνιστούν τη ζωή σας, όχι σ' αυτά που της λείπουν.

* * *

Ήταν σχεδόν δύο τα ξημερώματα και ο Έκτορ ήξερε πως δε θα τον ξανάπαιρνε ο ύπνος. Πήρε τα τσιγάρα και το κινητό και βγήκε από το σπίτι για να ανέβει στην ταράτσα. Τουλάχιστον εκεί δε θα ξυπνούσε τον Γκιγιέρμο. Ο θεραπευτής σε τρία πράγματα είχε δίκιο. Πρώτον, έπρεπε να αρχίσει να παίρνει αυτά τα καταραμένα υπνωτικά, όσο και να μην το ήθελε. Δεύτερον, η υπόθεση δεν ήταν πια στα χέρια του. Και τρίτον, ναι, βαθιά μέσα του πίστευε πως η Ρουθ είχε πεθάνει. Εξαιτίας του.

Η νύχτα ήταν όμορφη. Μια από κείνες τις νύχτες που μπορούσαν να σε συμβιβάσουν με τον κόσμο, αν της το επέτρεπες. Τα όρια της πόλης απλώνονταν μπροστά στα μάτια του, και υπήρχε κάτι στα φώτα των κτιρίων που τρεμόπαιζαν, σ' εκείνη τη σκούρα αλλά ήρεμη θάλασσα, που κατάφερε να ημερέψει τα δαιμόνια που ο Έκτορ έφερε εντός του. Όρθιος, περιτριγυρισμένος από γλάστρες με ξεραμένα φυτά, ο αστυνόμος Σαλγάδο αναρωτήθηκε, με κάθε ειλικρίνεια, τι είχε.

Τον Γκιγιέρμο. Τη δουλειά του αστυνόμου, έντονη και αγχωτική ταυτόχρονα. Ένα μυαλό που έμοιαζε να λειτουργεί σωστά και δυο πνευμόνια που θα έπρεπε να ήταν πια κατάμαυρα. Την Κάρμεν, τη γειτόνισσα και σπιτονοικοκυρά του, τη μάνα του στη Βαρκελώνη, όπως έλεγε εκείνη. Αυτή την ταράτσα, απ' όπου φαινόταν η θάλασσα. Έναν ενοχλητικό θεραπευτή, που τον έκανε να σκέφτεται βλακείες στις τρεις τα ξημερώματα. Λίγους, αλλά καλούς φίλους. Μια τεράστια συλλογή κινηματογραφικών ταινιών. Ένα σώμα ικανό να τρέχει έξι χιλιόμετρα, τρεις φορές την εβδομάδα (παρά τα μπαρουτοκαπνισμένα πνευμόνια). Τι άλλο είχε; Εφιάλτες. Την ανάμνηση της Ρουθ. Τις αναμνήσεις με τη Ρουθ. Το κενό χωρίς τη Ρουθ. Να μην ξέρει τι της είχε συμβεί, πρόδιδε όλα όσα ήταν σημαντικά γι' αυτόν: τις υποσχέσεις άλλων καιρών, τον γιο του, ακόμη και τη δουλειά του. Εκείνο το νοικιασμένο διαμέρισμα, όπου είχαν ζήσει οι δυο τους, όπου είχαν αγαπηθεί και είχαν τσακωθεί. Το διαμέρισμα απ' όπου εκείνη είχε φύγει για να αρχίσει μια καινούρια ζωή, μ' εκείνον δευτεραγωνιστή. Ακόμη κι έτσι, η Ρουθ τον αγαπούσε. Εξακολούθησαν να αγαπιούνται, αλλά με άλλον τρόπο. Ο δεσμός του ήταν πολύ ισχυρός για να σπάσει οριστικά. Μάθαινε να ζει με όλα αυτά, όταν εξαφανί-

στηκε, όταν εξατιμίστηκε, αφήνοντάς τον μονάχο με την αίσθηση της ενοχής, ενάντια στην οποία επαναστατούσε μόνιμως.

Αρκετά, είπε μέσα του. Αυτό δε βγάζει πουθενά. Μοιάζω με πρωταγωνιστή γαλλικής ταινίας: σαραντάρης που αυτοοικτίρεται. Μετριότητα. Ένας απ' αυτούς που περνάνε δέκα λεπτά της ταινίας κοιτάζοντας τη θάλασσα από κάποιον γκρεμό και βασανίζονται από υπαρξιακά ερωτήματα, για να καταλήξουν ερωτευμένοι, σαν βλάκες, με κάποια έφηβη. Και το νήμα της σκέψης του του θύμισε την τελευταία συνομιλία, ή καλύτερα καβγά, που είχε με τη συνάδελφό του, την υπαστυνόμο Μαρτίνα Αντρέου, ακριβώς πριν από τα Χριστούγεννα. Ο λόγος του καβγά ήταν το λιγότερο, αλλά κανείς από τους δύο δεν έμοιαζε ικανός να δώσει ένα τέλος. Όσπου εκείνη τον κοίταξε και με την απότομη ειλικρίνειά της και χωρίς να το πολυσκεφτεί, του πέταξε: Έκτορ, αλήθεια τώρα, πόσον καιρό έχεις να γαμήσεις;

Προτού επαναληφθεί η αξιοθρήνητη απάντηση μέσα το μυαλό του, χτύπησε το τηλέφωνο.